

Să evităm războiul pentru a-l găsi pe Dumnezeu: povestea lui Ieronim

Pentru Ieronim nimic nu a fost ușor. El se prezintă astfel: „M-am născut în Congo și, de foarte mic, viața mi-a fost marcată de durere.” Iată-i povestea

18.02.2019

Mi-am petrecut copilăria în orașelul Kilwa (Republica Democrată Congo), înconjurat de afecțiunea părinților mei și a fraților mai mari. Părinții

mei, amândoi catolici, m-au botezat încă de când eram bebeluș. Datorită mamei mele, o catolică ferventă, foarte activă în „Armata Mariei”, am putut fi catehizat încă din fragedă copilărie. Cu naturalețe și afecțiune, m-a învățat mama primele rugăciuni, care mi-au rămas întipărite în memorie.

Din acești ani fericiți, îmi amintesc și de satisfacția pe care am avut-o de a putea merge la școală unde, între cântece, jocuri și lecții, am putut face primii mei pași în lectură și scriere.

Din acești ani fericiți, îmi amintesc și de satisfacția pe care am avut-o de a putea merge la școală unde, între cântece, jocuri și lecții, am putut face primii mei pași în lectură și scriere.

Acești ani de fericire fură marcați și de durere, atunci când aveam abia opt ani. Mama mea , cu mare eroism și simț creștin, nu și-a întrerupt sarcina deși medicii au sfătuit-o s-o

facă, temându-se de riscurile la momentul nașterii. O adorabilă fetiță, Justine, veni pe lume, iar mama ne precedă în Cer ca urmare a complicațiilor cezarienei.

În 1997, tatăl meu fu asasinat cu sânge rece, exact la doi ani după decesul mamei. Cu o mare durere, toți, frații mei și cu mine am plecat din Kiwa la Lubumbashi, cu Mgr Tafunga, atunci episcop de Kiwa-Kasenga, într-un camion închiriat pentru mutarea noastră.

La Lumbashi, frățiorul meu Arsene și eu am petrecut o perioadă în „orășelul tinerilor” Don Bosco, un centru care se ocupă de orfani și de copiii străzii. Din aceste luni în orfelinat, păstrez o amintire marcantă a micii Evanghelii, pe care o aveam mereu cu mine și a cărei lecturi mă atrăgea în mod deosebit și îmi aducea o mare pace.

După aproximativ șase luni de la sosirea noastră în „orașelul tinerilor” fratele nostru mai mare, Emanuel, care nu avea decât 24 de ani, ne-a scos de acolo pentru a ne duce să trăim cu o mătușă la Kindu, în estul centrului țării. Surioara mea Justine a rămas la Lumbashi la o soră a mamei și, de atunci noi nu comunicam decât prin telefon, n-am mai revăzut-o.

Anii petrecuți într-o localitate de lângă Kindu fură deosebit de grei din cauza războiului. Școlile erau închise iar noi petreceam foarte mult timp ascunși în pădure, evitând conflictele armate. Problemele de sănătate erau frecvente. Iar în aceste condiții, Dumnezeu a vrut să-l cheme la el pe frățiorul meu Arsene, care petrecea nopțile lângă mine.

Să te îndoiești de Dumnezeu...

Am fost întrebat dacă toată această situație m-a făcut să mă îndoiesc de

Dumnezeu. Recunosc că această întrebare m-a surprins adesea deoarece această posibilitate nu mi-a trecut niciodată prin cap. Păstrez mai mult amintirea unei mari apropieri de Dumnezeu în timpul acestor ani. Nu știu cum să explic, dar în orice caz, nu m-am simțit niciodată singur.

În toți anii pe care i-am petrecut în această localitate, venea un preot să celebreze liturghia. Din contră, când ne ascundeam în pădure, nu aveam această șansă. Aceste împrejurări m-au ajutat să acord o mare importanță posibilității de a asista la liturghie.

Grație lui Dumnezeu, situația s-a calmat. În 2003, la cinci ani după ce mi-am întrerupt studiile, au venit să ne caute pentru a ne înscrie la școală câțiva membrii ai familiei. Fratele meu, Patrick, și eu am reluat cursurile școlare și în același timp am lucrat la fabricarea și vânzarea

cărămizilor pentru a ne putea plăti studiile. Eu am putut să termin catehismul, să primesc prima sfântă împărtășanie și mirul. Una din lecțiile care m-au ajutat mult în timpul perioadei de catehizare a fost importanța iertării. M-a ajutat să-i iert pe cei care mi-au asasinat tatăl și să-i încurajez și pe ceilalți membrii ai familiei s-o facă.

Îmi revine în minte o anecdotă simpatică din acei ani: era în ziua când am primit mirul. Îmi amintesc că noi trebuia să fim toți îmbrăcați în roșu, pentru a fi asortați culorii proprii liturghiei Spiritului Sfânt. În acel moment, noi trăiam într-o extremă sărăcie și era imposibil să-mi imaginez că-mi pot cumpăra îmbrăcăminte nouă; trebuia deci să mă descurc cum puteam. Singura posibilitate pe care am găsit-o în dulapul meu era combinarea unui pantalon de trening roșu cu un T-shirt roșu având un număr mare 12.

Era clar atunci că nu trebuia să-mi ratez mirul. Astfel m-am prezentat direct și m-am fofilat printre prietenii mei, neștiind ce ar gândi episcopul. Dar, cum el nu m-ar vedea decât din față, nu trebuia să mă tem că-mi remarcă numărul 12 pe spate. Totul a mers bine, cum am prevăzut.

Între timp, Emanuel, fratele meu mai mare, și-a putut termina studiile la Kinshasa. El a fost încorporat la Bukavu (un oraș din estul țării) pentru a lucra acolo și m-a chemat, după puțin timp ca să locuiesc cu el. La Bukavu am putut obține titlul de licențiat în geologie în 2016.

După care, m-am instalat la Goma (alt oraș din estul țării) tot cu Emanuel și familia sa. Acolo m-am hotărât să mă prezint la un test pentru a ocupa un loc din o sută pe care îl oferea Școala Națională de Administrație (ENA/RDC). Selecționat printre cei mai mult de unsprezece

mii care au dat testul în toată țara, a trebuit să-mi fac valiza și să călătoresc, foarte hotărât, până la Kinshasa capitală, situată în vestul extrem al țării, la peste două mii de kilometri de Goma. Școlaritatea la ENA a durat douăsprezece luni și eu am fost admis ca funcționar la ministerul Minelor.

În timpul acestui an de formare, am avut șansa de a o întâlni pe Dominique, un medic ce studia și pentru a deveni Înalt-funcționar de stat. Într-o zi, noi am avut o lungă conversație despre religie, concret despre diferitele moduri de a te ruga. Conversația mi s-a părut interesantă, iar în ziua următoare mi-a oferit un rozariu pentru a mă ajuta să mă rog. La începutul anului 2018, Dominique m-a invitat să facem o vizită bolnavilor și cu această ocazie mi-a vorbit pentru prima dată despre Opus Dei, o instituție a Bisericii

Catolice despre care nu auzisem vorbindu-se niciodată.

Dominique m-a invitat într-o zi la centrul cultural Loango unde sunt organizate activități pentru studenți. Orientarea spirituală a fost încredințată lui Opus Dei. Ambianța veselă m-a impresionat mult, apoi mi-am dat seama de șansa care mi se oferea de a-mi aprofunda formarea umană și spirituală.

Din acel moment, învățăturile Sfântului Josemaría mi-au permis descoperirea de noi orizonturi pentru viața mea. Posibilitatea de a mă sfinți cu munca în viața de zi cu zi a fost o noutate pentru mine. Ca un burete, absorbeam cu bucurie toate învățăturile pe care Loango mi le oferea în diferitele momente de formare: meditație, curs de doctrină catolică, conversațiile cu preotul, reculegerile pioase etc.

În aceste luni, am învățat într-adevăr să trăiesc în alt mod. Nu că viața mi s-a schimbat vizibil, ci mai degrabă că prezența lui Dumnezeu și conștiința valorii tuturor acțiunilor mele, până la cele mai mici, mă însoțește zilnic de acum înainte.

Din copilăria mea, Dumnezeu m-a dus dintr-un loc în altul. Întâlnirea mea cu Dominique și prin ea a Opus Dei, a fost mare semn al acestei providențe divine. Atunci când viața îmi era marcată de durere, mângâierile lui Dumnezeu nu mi-au lipsit niciodată. Am văzut clar mâna lui Dumnezeu în această întâlnire.